

Szerkesztői köszöntő

A nyár az északi féltekén az energiák tombolása. Ez a kijelentés mára egyre kevésbé tekinthető kézenfekvőnek – sokunk számára inkább csak arról van szó, hogy nyáron meleg van. Nagyon meleg, amiben már nem tudunk, vagy nem akarunk dolgozni. Ilyenformán az ember nyáron inkább energiaminimumra kapcsol, és lehetőleg valami vízben hűti magát. Ezzel szemben a természet tavasszal folyamatos kitárulkozásba kezd, ami nyár derekán éri el csúcspontját. Minden akcióban van, sok lény ilyenkor gondoskodik azokról a tartalékokról, amelyekkel átvészeli az ősztől fokozatosan romló életfeltételek viszontagságos, passzivitásba forduló időszakát.

Ezen okból láttuk célszerűnek folyóiratunk nyári számát az aktivitás bajnokaira, a férfiakra fordítani. Nem kell ebben keresni provokatív szándékot, vagy az erősebb nem iránti rejtett ellenérzés motívumait. Tény, hogy évezredek folyamataiban a kultúránk meghatározóan maszkulin beállítódásúvá alakult. Ennek összetett történelmi okai vannak, és semmiféleképpen valami szimplán démonizált férfisovinizmus. Ettől még mi, nők is végig jelen voltunk, sőt a jelenlétünk nélkül ez a maszkulin társadalom sem létezne. És ezzel egyszerre többet is állítunk, mint ami első pillantásra szembeötlő.

Mert női részről mindig, és ma is a legfontosabbnak a jelenlétet tartjuk. A női létezés elsődleges megnyilvánulása a jelenlét, míg a férfi az aktivitás. Ez pedig egyáltalán nem alárendelt szerepbe való betörődés. Ha megpróbáljuk szemléltetni természeti képpel e két létezési megnyilvánulás lényegét, úgy a gravitációs erőter működésében meglehetősen pontos analógiára lelünk. A bolygórendszerek ugyanis éppen így működnek. Van a centrumban egy meghatározóan nagy égitest (nevezhetjük Napnak), amelyik relatíve mozdulatlanul áll a helyén, azonban szemmel nem látható módon gravitációs erőteret gerjeszt maga körül. Ez a gravitációs erőter pedig a centrum körüli mozgáspályán tartja a bolygókat. És a bolygók bolyonganak, mozognak, aktívak, és mozgásuknak teret, okot, célt semmi egyéb nem ad, mint az erőteret gerjesztő centrum.

Ha netán ennek a női folyóiratnak az olvasásában valamely férfitársunk is eljutna idáig, úgy házi feladatnak adjuk neki annak megfejtését, hogy vajon a hús-vér nő miféle erőteret gerjeszt maga körül.

Mindazonáltal, mi, nők, szeretjük az erőtereink gerjesztési lehetőségeit, és szeretjük az erőtereinkben bolyongó férfiakat. Következésképpen ebben a számban sikeres és különleges férfiakra emlékezünk meg, akiket szerettek, vagy szerettek volna szeretni nők, s akiknek pályáivére így vagy úgy, de mindenképpen meghatározóan hatott legalább egy nő.

A széles skála lehetséges végpontjainak közeléből idézünk ide olyan személyiségeket, mint Gyémánt László, aki a festészetben alkotott kiemelkedőt, vagy Ambrus Attila, akinek szertelen energiái a családi örömök között váltak szelídíthetőkké, vagy éppen Nikola Tesla, akinek jelenkori másodvirágzása egy elhivatott nőnek köszönhető. Zárszóként pedig fontosnak tartjuk alább idéznünk Verebes Ernőnek, a Nemzeti Színház dramaturgjának egy konferencián elhangzó gondolatait.

Major Gyöngyi